

portene angaar, blev de rejst netop paa de samme Steder, som de altid bliver rejst paa, naar der er Fæst i Tønder, der kunde ikke være noget udæskende i det. Jeg synes, det havde været heldigt, ja i Grunden nødvendigt, om der var blevet indledet en Undersøgelse af alle disse Forhold. Da dette ikke er sket, maa jeg udtale Haabet om, at man i Fremtiden maa udvise større Selvbeherskelse.

Fremdeles har den højtærede Hr. Justitsminister ventet en større Medvirken fra min Side, hvad angaar Oplysning af den tyske Presse angaaende de Tilfælde, som her paa dansk Side kaldes Nægtelse af Opholdstilladelse og fra tysk Side ofte er blevet kaldt Udvisning. Man husker maaske, at jeg personlig har hævdet, at jeg ikke kunde se en Væsenforskel, men vel en Gradsforskel i disse Ting. Jeg har i sin Tid lovet, at jeg vilde sørge for, at den tyske Presse fik Meddelelse om de Oplysninger, den højtærede Hr. Justitsminister kom med, og det er sket. Men jeg vil tillige fortælle, at der, efter at disse Oplysninger er givet, er sket nærmere Undersøgelse fra tysk Side, og jeg har ingen Grund til at tvivle om, at det er sket med samme Samvittighedsfuldhed, som man bruger, naar man her forhører, og Resultatet af disse Forhør kommer ikke til at stemme med de Udtalelser, der er kommet frem her. Naar der saa skal træffes Afgørelse i en saadan Sag, hører der en Domstol til, en Domstol, som baade den højtærede Hr. Justitsminister og den tyske Presses Mænd og Ofrene maatte møde for. Jeg har ikke Fuldmagt til at dømme, og det er vel ikke Meningen at give mig den — den kan heller ikke gives mig —, og derfor er det ikke godt muligt at træffe Afgørelsen i disse Ting. Jeg skal i det mindste være tilbageholdende i den Henseende.

Jeg synes i det hele taget, den højtærede Hr. Justitsminister retter for mange Formaninger til mig. Den højtærede Hr. Justitsminister mente, at jeg vidste, at han var upartisk overfor tysk og dansk og gjorde sig Umage for at behandle begge ens. Hvad jeg ved, er, at Ministeren i Tilfælde, hvor jeg havde Ønsker, f. Eks. med Hensyn til Indrejsetilladelse og andre Ting, delvis har opfyldt mine Ønsker, delvis ikke. Hvad jeg har hørt, er, at ogsaa de danske eller sønderjydske Folke-tingsmænd ikke faar deres Ønsker opfyldt. Dette er langt fra det samme som at have Overblik over hele Forholdet. Naar den højtærede Minister siger: „Jeg

er upartisk“, staar det selvfølgelig for hans eget Ord og kan ikke staa paa mine, og jeg kan umulig stadfæste det, saa gerne jeg end vil tro, at den højtærede Minister gør sig al mulig Umage. Men jeg kan ikke være hans Forbundsfælle. Og skal jeg takke, naar der sker Ret, udover den Høflighed — som jeg selvfølgelig ogsaa er villig til at vise —, at man takker, naar man har faaet et Ønske opfyldt? Desuden maa man jo betænke, at hvor der nægtes Tilladelse til Indrejse eller Ophold, eller hvad det kan være, gaar det i de fleste Tilfælde ud over det tyske Mindretal; og selv om man kan sige, at det danske Mindretal behandles paa samme Maade, saa er det dog en Kendsgerning, at vi har de mange Forbindelser Syd paa, og vil lider under det, naar de forstyrres. Vi, der har vore Venner paa den anden Side Grænsen, kan ikke faa dem op til os, og vi kan ikke komme ned til dem, naar der er saa mange Vanskeligheder ved det; mange Gange nægtes det altsaa rent ud. Det er en unormal Tilstand, som vi maa lide under.

Den højtærede Hr. Kirkeminister mente, at paa det kirkelige Omraade var der sørget tilstrækkeligt for de tyske Mindretal. Det maatte rigtignok vise sig, om de Præster, der var forblevet i deres Embede, omtrent 40, kunde overkomme at betjene Tyskerne i Nabosognene, og dersom de ikke kunde overkomme det, hvad jeg mener, de ikke godt kan, saa kunde man tage Tanken om Ansættelse af Andenpræster under Overvejelse, men gøre det paa Forhaand kunde man ikke godt; og naar de Løgumkloster-Folk kom her og bad om Ansættelse af en Andenpræst og i deres Samtale med den højtærede Minister sagde, at de manglede — dér slap de det danske Ord og sagde — „Vertrauen“ til de dansksindede Præster, saa maatte man nærmest anvisе dem den Vej, at de oprettede en Valgmenighed og betalte selv; det havde de Ret til. Ja, dersom den højtærede Hr. Minister ønsker, at Mangel paa „Vertrauen“ eller Tillid skulde sætte sig fast hos Befolkningen, kan man jo godt anvisе dem den Vej; og den Vej vil de sikkert ogsaa gaa i Fremtiden; men saadant noget skal man først blive fortrolig med. Jeg synes efter alle de Løfter, vi har faaet, at det er meget forstaaeligt, at de Folk fra Løgumkloster, fra hvem der er samlet Underskrifter, og som taler paa ikke mindre end 2 000 Menneskers Vegne, naar de ønsker en Præst, venter, at dette Ønske sker Fyldest, fordi de ikke har villet de Forandringer, der er indtraadt, og